

PENZIÓN

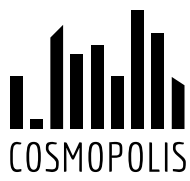
u Portugalsku

JULIE CAPLINOVÁ

*Unikněte na pobřeží Algarve proslávené
zlatistými plážami a blankytně modrým mořem*

COSMOPOLIS

PENZIÓN
v Portugalsku

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ
PENZIÓN
v Portugalsku

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 429. publikáciu.

Titul *The Hotel by the Sea*, vydaný vydavateľstvom *One More Chapter* v roku 2026,
preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Dominika Jelínková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 304
Tlač CPI Moravia Books, s. r. o.

Originally published in the English language by One More Chapter under the title *The Hotel by the Sea*.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2026
Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2026

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Jarmila Debrecká, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-333-5 (ePub)
ISBN 978-80-8305-332-8 (pdf)
ISBN 978-80-8305-331-1 (print)

*Pre Nicka, Ellie a Matta,
za všetky chvíle strávené na našom šťastnom miestečku.*

1. kapitola

Rebecca si z nôh striasla žabky a šaty hodila na jedno z ležadiel. Nad obzorom, na blankytne modrej oblohe, žiarilo zlatisté ranné slnko. Usmiala sa. Nebo. Zahľadela sa na priezračnú vodu v bazéne a všadeprítomná ťažoba, ktorá – ako sa zdalo – jej vždy spočívala na pleciach, sa akoby zdvihla. V túto dennú hodinu bol bazén celý jej. Aj keď je pravda, že vzhľadom na veľkosť malého butikového penziónu nebol nikdy preplnený. Pravdupovediac sa tu cítila skôr ako hostka než ako rezidentná inštruktorka pilatesu, chyžná a servírka v jednom.

Keď včera popoludní prišla, rodina Rebelovcov ju privítala tak, až bolo ťažké uveriť tomu, že má byť ich zamestnankyňou – ešte stále bola mierne nedôverčivá. Vyzeralo to až príliš dobre na to, aby to bola pravda. Hlavne po zdrvujúcom sklamaní z minulého mesiaca.

Dost', Rebecca, povedala si ostro. Môžeš si za to sama. Narovnála sa, natiahla si na hlavu plavecké okuliare a jedným plynulým pohybom sa ponorila do bazéna. Šok z chladu jej vyrazil

dych, a tak radšej začala intenzívne plávať, bojujúc tým proti okamžitému inštinktu vyliezť z vody. Bože, voda bola ľadová. Nútila sa pokračovať. Rýchlo a efektívne preplávala dĺžku, pričom sa jej ruky postupne aklimatizovali na teplotu.

Ako sa hovorilo... *keď ste v bazéne, zvyknete si*. Preplávala zo pár dĺžok, vychutnávajúc si silu a výkon svojho tela – milovala plávanie –, keď si cez okuliare všimla rozmazanú postavu stoja- cu pri bazéne. Zrazu skočila do bazéna a Rebecca pocítila malú vlnu cunami. Ktokoľvek to bol, okamžite nasadil svižné tempo a rozvlnil vodu.

Toto vyrušenie a náhle rozčerenie *jej* vody práve vo chvíli, keď si užívala uvoľnené plávanie, ju mierne podráždilo. Zastavila sa na konci bazéna, aby pozorovala votrelca. Bol to muž s výrazne opálenou pokožkou a tmavými vlasmi. Prudko a odhodlane sa pohyboval hore-dole v zúrivom tempe, akoby sa chystal niekoho zabiť. Sledovala jeho efektívny voľný štýl, ohromená čírou úspor- nosťou pohybu. Mal dobrú techniku a bol rýchly. Na perách sa jej zjavil jemný úsmev. Stavila by sa, že je rýchlejšia.

Počkala, kým doplával na jej stranu bazéna, a v tom istom okamihu, ako sa dotkol dlaždicovej steny, aby sa otočil, sa odra- zila a zrýchlila tempo, aby s ním bola zarovno. Potom s namys- leným uspokojením, že drží jeho tempo, zámerne predĺžila svoje zábery a pridala na rýchlosti, aby ho predbehla. Keď dosiahla opačný koniec, bola detinsky nadšená, pretože tam doplávala asi o tri zábery skôr. Premohla ju súťaživosť, ktorá bola jej neod- deliteľnou súčasťou. Cítila sa prihlúplo spokojná sama so sebou. Otočila sa a znova sa odrazila, tentoraz však zvýšila svoj náskok o niekoľko ďalších záberov. Po desiatich metroch si uvedomila,

že nabral rýchlosť a dobehol ju. Pozrela sa na neho. Usmial sa na ňu. Opätovala mu úsmev.

Hra sa začína.

Pri obrate sa obaja vrhli naraz dopredu, no tentoraz pridala ešte viac. Všetky jej inštinkty zamerané na výhru sa jej zostrili. *Netuší, proti komu stojí!* Ona je predsa Rebecca Hayes-Love a nepozná prehry – nie v športe. Vzťahová časť jej života mohla byť katastrofou, ale vyrastať s dvoma staršími bratmi, ktorí boli vášniví hráči ragby, ju naučilo, že jediný spôsob, ako prežiť, je nájsť si vlastné prostredie, v ktorom ich dokáže poraziť. Beh, cyklistika a plávanie boli jej zbraňami v boji. A vo všetkých troch vynikala. Žiaľ, napriek všetkým úspechom, ktoré dosiahla, jej trofeje a medaily nikdy neprekonali úspechy jej bratov, ich trofeje z ragby a účasť v reprezentačnom tíme Anglicka. To všetko si jej rodičia cenili viac než jej vlastné bezvýznamné úsilie.

Hups, stratila koncentráciu. *Sústred' sa, Rebecca.* Ten muž bol o kúsok pred ňou. Neporazí ju, to sa rozhodne nestane. Pridala a sústredila sa na to, aby sa rukami pretláčala cez vodu a silno kopala nohami. Predbehla ho a otočila sa skôr než on. Teraz zo seba vydala naozaj všetko. Jej pohyby poháňalo odhodlanie a ona sa rútila vpred. Aj keď ju pľúca začínali páliť, nemohla sa vzdáť. Nie, keď vyhrávala. Lenže potom už zrazu nevyhrávala. Do čerta. Bol rýchly. Plávali bok po boku. Otočili sa súčasne. Vyrázila vpred, kĺzala sa pod vodou dobrý meter, ale niekoľko sekúnd po tom, čo sa vynorila, sa vedľa nej objavil znova, tentoraz však dorovnal výkon. Zaťala zuby. Kopala nohami silnejšie, rukami zúrivo plieskala, keď nimi pretínala vodu. Musela uznať, že mal výdrž, ale to bolo všetko, čo bola ochotná prijať. Znova

sa otočili a ona sa aj tentoraz poriadne odrazila, pričom rukami mávala ako veternými mlynmi a pretínala vodu.

Preplávali ďalšie dve dĺžky a zakaždým, keď ho predbehla, sa na ňu dotiahol. Ignorovala kyselinu mliečnu, ktorá sa jej hromadila vo svaloch. Tentoraz, keď dosiahli koniec dĺžky, sa dotkla steny tri zábery pred ním a uškrnula sa sama pre seba. Áno. Stále to vie. Lenže keď sa chystala znova odraziť, uvedomila si, že sa zastavil.

Víťazoslávne preplávala dĺžku, vďačná za to, že trochu spomalila. Keď dosiahla druhý koniec, otočila sa a zistila, že sa vytiahol z vody a jeho dlhé, štíhle a veľmi opálené nohy teraz viseli vo vode.

Pod vodou jemne udrela pästou. Stále jej to ide. Hoci ledva dýchala, bolo potešujúce vidieť, že jeho hrudník sa dvíha rovnako intenzívne ako jej. Srdce jej bilo tak silno, až cítila, ako jej v žilách prúdi krv.

Detailnejšie si ho prezrela a preglgla. Mal veľmi peknú hrud: opálenú, širokú a svalnatú. Dobre vrysovanú postavu atléta, no nie s ostro definovanými svalmi kulturistu. Rozhodne pôsobil na pohľad veľmi pekne. *Bolo by príliš nápadné, keby sa začala zľahka ovievať?*

Tentoraz preplávala bazén oveľa ležérnejšie a vytiahla sa na okraj vedľa neho.

Jeho tvár sa rozžiarila, zľahka jej zamával a stále trochu zadýchaný povedal: „Ahoj. Myslím, že si ma takmer zabila.“

Opätovala mu úsmev, jej pľúca sa usilovne snažili znova okysličiť, zatiaľ čo ňou prechádzala vlnka čistej rozkoše. Post-endorfíny a ženské uznanie reagujúce na jeho ohromujúci úsmev.

„Fíha, si rýchly,“ povedala, keď sa opäť dokázala nadýchnuť.

„Bola si rýchlejšia,“ uznal.

Prikývla, no nemohla si pomôcť... na tvári sa jej objavil víta-zoslávny úškrn.

„Dnes,“ dodal.

Zdvihla obočie.

„Nabudúce,“ povedal s drzým žmurknutím, „ťa porazím. Ne-čakal som, že dnes ráno nájdem v bazéne žraloka.“

„Som pripravená na odvetu, kedykoľvek budeš chcieť,“ odve-tila so smiechom.

Namiesto odpovede sa tiež zasmial, zatiaľ čo mu po veľmi peknej tvári stekali pramienky vody. Jeho široký úsmev odhalil silné biele zuby na pozadí jeho tmavého mahagónového opále-nia. Pokojne by mohol robiť modela v reklame na zubnú pastu.

Podal jej ruku: „Felipe.“

Prijala ju, a keď jej rýchlo a s úctou potriasol rukou, ucítila, že jeho stisk je pevný a rozhodný.

„Rebecca,“ predstavila sa a znova sa usmiala. Kto by nemal rád dobré športové správanie?

„Felipe!“ zakričal ženský hlas. „Potrebujeme ťa.“

Pozrel sa ponad svoje plece a jeho úsmev pohasol. „Ach, po-vinnosti volajú. Musím ísť. Určite sa uvidíme.“ Vstal a pozrel sa na ňu. V tej chvíli si náhle uvedomila, že má na sebe malé bikiny, ktoré nenechávajú nič pre fantáziu. Neboli to jej obvyklé plavky. Bohužiaľ, dnes ráno bola príliš netrpezlivá, aby sa dostala rýchlo do vody, a tak sa poriadne nepohrabala v kufri. Teraz to ľutovala, hoci musela Filipemu uznať, že udržiaval očný kontakt a jeho pohľad vždy smeroval od jej krku vyššie. Nebolo prekvapivé, že

nebola práve *femme fatale*, ktorá by priťahovala pozornosť mužov. Vyzerala skôr chlapčensky. Mala postavu so širokými plecami, ktoré jej dobre slúžili, a ona sama bola na svoje telo hrdá, hoci vedela, že nepatrí k tým žiaducim typom.

„Tiež už musím ísť,“ odvetila a pozrela sa na hodinky. Dnes ráno o desiatej sa mala stretnúť so svojim novým šéfom.

Felipe vstal a prešiel po kamennej terase k dverám na druhom konci areálu, a potom jej zmizol z dohľadu. Nikto jej určite nebude zazlievať, že sa aspoň trochu pokochala výhľadom. Veď je predsa tiež len človek. Ešte sa tu veľmi neorientovala, keďže prišla iba včera večer, ale tipovala, že tam niekde by mohli byť izby pre hostí. Aj on bol určite hosť.

Mohla si dopriať ešte niekoľko minút. Oprela sa, tvár nastavila slnku a dovolila, aby jeho lúče zohrievali jej studenú pokožku, zatiaľ čo premýšľala o tomto dni. Čakalo ju úvodné stretnutie, na ktorom sa mala dozvedieť, aké budú jej pracovné povinnosti. Počas včerajšej večere, keď prišla do krásnej budovy, ktorá tvorila hlavnú časť penziónu, stretla niekoľko členov rodiny Rebelovcov a jej meno sa tam veľmi rýchlo šírilo, zatiaľ čo ona sa snažila zapamätať si všetky ostatné mená. Prítomní rozprávali jeden cez druhého, takže nedokázala zachytiť, kto je vlastne kto, ale bolo jasné, že všetci zjavne pracujú v rodinnom podniku.

Dost' bolo premýšľania. Musela sa dať do poriadku a ísť na stretnutie s tým, kto jej bude nasledujúcich päť mesiacov šéfovať.

2. kapitola

„Vráť mi to!“ Katerina pobehovala okolo Felipeho a naháňala svoju mladšiu sestru, ktorá držala nad hlavou ceruzku na oči. Cristina sa obrátila a utekala späť, pričom Felipeho použila ako bariéru, zatiaľ čo na ňu Katerina naďalej kričala: „Vráť mi to!“

Vitaj v chaose, pomyslel si a vytrhol Cristine z ruky ceruzku. So samolúbyim úsmevom ju držal nad hlavou, ďaleko od dosahu mladšieho dievčaťa a jeho sestry.

„Felipe!“ zamrmlala dvanásťročná Cristina s ohrnutou perou. „Prečo si tu?“ Odmlčal sa a s predstieraným zamračením si položil prst na bradu. „Žeby preto, že tu bývam? Áno, určite to bude tým.“ Usmial sa na drobnú postavu, ktorá stála pred ním. Zo všetkých dievčat v rodine Rebelových bola najmenšia, čo ju náležite znechucovalo. Vynahrádzala si to však silnou osobnosťou. Rozhodne nebola tou najkrehkejšou z rodiny. Keď jej zomrel otec Eduardo Rebelo a jeho brat Emilio, nemala ešte ani štyri roky. Ako najmladšia musela ťažko bojovať so žiaľom, ktorý zaplavil rodinu. Neopatrný vodič prešiel zákrutou príliš rýchlo

a oboch mužov zrazil pred očami Felipeho, ktorý mal v tom čase len dvadsať rokov.

Zostali po nich dve smútiace vdovy, traja zdrvení súrodenci a tri stratené sesternice, takže Felipeho život sa prirodzene zmenil na nepoznanie. Priam cez noc sa rozplynul jeho sen o profesionálnej cyklistike.

Pozrel sa na ceruzku, ktorú ešte stále držal v ruke. „Hm, myslím, že si ju nechám. Zdá sa, že je to presne moja farba.“

„Nie,“ zavrčala štrnásťročná Katerina. „Je to moje. Ona...“ s hnevom ukázala na svoju sestru a oči jej žiarili sľubom odplaty, „... mi to ukradla!“

„Neukradla!“ odvrkla Cristina spevavo. „Ceruzka bola v kúpeľni. Kto ju našiel, ten si ju môže nechať.“

„Musela si ju vziať z mojej izby!“ vykrikla Katerina a vrhla sa na svoju sestru, ktorá zapíšťala a rozbehla sa okolo pohovky.

„A čo keď to bola Ana?“ navrhol Felipe so zlomyseľným zábleskom v očiach – hovoril o ich staršej sestre. Obe dievčatá sa naňho rozhorčene pozreli. „Nie,“ vyhrkli naraz a rýchlo sa zastavili, presne ako predpokladal. Zjednotené šokom a náhlou sesterskou lojalitou sa na neho obe zamračené pozreli.

„Ana by to nikdy neurobila,“ oponovala mu Katerina.

„Nie, neurobila by niečo také,“ pridala sa Cristina. „To je od teba hnusné, Felipe.“

„Takže teraz som ja ten zlý,“ zafrflal a smutne pokrútil hlavou. Keď si obe uvedomili, že si ich doberá, rozosmiali sa a potom ho nasledovali do veľkej rodinnej kuchyne, kde za veľkým borovicovým stolom sedela jeho matka a pred ňou na stole už bola položená kanvica kávy s tanierom pečiva.

„Dobré ráno, *Mãe*,“ pozdravil ju Felipe a zohol sa, aby jej dal pusu na mierne šedivejúce vlasy.

„Felipe, si doma. Kedy si sa vrátil? Nepočula som ťa.“

„Včera, neskoro v noci.“

„Tvoja priateľka si to s tebou nechcela rozdať?“ vyrývala Cristina, tá malá nezbednica.

„Cristina!“ zahriakla ju Felipeho matka, hoci v očiach mala iskričky. Vždy sa mu uľavilo, keď ju videl, ako sa s ľahkosťou a ochotou usmieva. Trvalo nejaký čas, kým sa celá rodina spamätala zo smútku.

„Dnes ráno mám stretnutie. Zhodnotil som, že je jednoduchšie vrátiť sa ešte včera večer autom než riskovať prehustenú premávku dnes ráno.“

Cristina si sadla za stôl, oprela si bradu o ruku a skúmavo ho pozorovala. „Takže jednorazovka.“

Katerina sa zachichotala.

Jeho matka zavrela ústa a dievča nepokarhala, no pravdepodobne len preto, že zúfalo túžila, aby si našiel milú priateľku a usadil sa. Hoci akurát to rozhodne nemal v úmysle. Mal vo svojom živote dosť žien a nepotreboval sa starať o ďalšiu.

Vtom do miestnosti vošla Ana. Vďakabohu, jeho staršia sesternica bola oveľa kultivovanejšia a ohľaduplnejšia ako jej mladšie sestry.

„Ahoj, Ana,“ pozdravil ju, keď si ho všimla a jemne mu kývla.

„Chodí do Lisabonu, aby pred vami utiekol, vy postrachy,“ prihovorila sa dievčatám Ana a pokojne potľapkala tetu po pleci, keď obišla stôl, aby si sadla oproti Felipemu.

Jeho matka Maria mu naliala jeho obľúbenú *meta de leite*,

tradičnú kávu s mliekom, a podala mu ju. „Daj si pečivo, Ana ho dnes ráno upiekla.“ Ukázala na tanier s niekoľkými ryžovými gulôčkami *bola de arroz*, ktorých kôrka z cukru sa lákavo trblietala.

Vzal si jednu a zahryzol sa do jemného drobného cesta. Ľahká ryžová múka gulôčkam dodávala textúru a citrónová kôra zasa sviežu chuť. Boli jeho obľúbené a po svojom výkone v bazéne si jednu rozhodne zaslúžil. Stálo ho poriadne veľa námahy, aby udržal krok s tým novým dievčaťom. Musela to byť ona, pretože momentálne tu neboli žiadni iní hostia, ktorí by zodpovedali jej popisu.

Bola rýchla a mala krásny úsmev. Premýšľal, či je slobodná, hoci predpokladal, že keď súhlasila s tým, že tu zostane niekoľko mesiacov ako inštruktorka, pravdepodobne doma nemala žiadne vážne záväzky.

Mohlo by byť zábavné stráviť s ňou nejaký čas. Mal pocit, že by ho rada vyzvala nielen v bazéne. Možno rovnako ako on túžila po nejakej oddychovej zábave počas leta.

Upil si kávy a uvedomil si, že mu mama niečo rozpráva. „Prepáč, *Mãe*, zamyslel som sa.“

„Pýtala som sa, či by si mal čas schváliť dnes nový jedálny lístok.“

„Iste,“ odvetil a rýchlo sa pozrel na Anu, ktorá sa naňho diskkrétne usmiala. Jeho matka pracovala v kuchyni už od jeho narodenia a bola absolútnym géniom, čo sa týka chutí a lokálneho jedla. Ľudia cestovali kilometre, aby sa najedli v ich reštaurácii. Bolo pre neho teda záhadou, prečo stále žiadala o jeho súhlas so sezónnymi zmenami v jedálnom lístku – koniec

koncov, nikdy nič nezmenil. Navyše mal dnes na práci asi milión iných vecí. Potlačil svoju netrpezlivosť. „Čo keby sme si to prešli o druhej?“

„Dobre, ďakujem. Som zvedavá, čo povieš na nové maselníčky, ktoré by som rada kúpila.“

Felipe sa usmial v nádeji, že ho neprekukne. Veľmi ju miloval a ona mala vynikajúci vkus – nepamätal si, že by niekedy spochybnil niektorý z jej návrhov.

„Môžem si v sobotu vymeniť zmenu s Cristinou?“ ozvala sa náhle Katerina.

„Nie!“ zapišťala jej sestra s rozhorčeným zavýjaním. „Idem dnes popoludní plávať!“

„Lenže ja mám niečo naplánované,“ protestovala Katerina.

Dievčatá sa začali zasa hádať. Felipe sa zhlboka nadýchol a premýšľal, ako by zareagovali, keby vstal a odišiel. Keďže tie dve už dobre poznal, vedel, že by ho prenasledovali po chodbe a skákali by do seba ako párik rozrušených opíc. „Čo je napísané v rozpise?“ spýtal sa prísne, pretože to veľmi dobre vedel, keďže ho minulý týždeň podpisoval.

Katerina našpúlila pery, čo sa jej celkom darilo.

„Obidve pracujete soboty ráno vždy na striedačku,“ povedal Felipe a prehrabol si vlasy. „To je fér.“

„Áno, ale Cristina môže ísť plávať kedykoľvek. Nie je to tak, že by mala nejakých priateľov.“

„Mám. Mám skutočných priateľov. Vravíš to len preto, že chceš ísť za Bernardom a flirtovať s ním.“

„Nechcem!“ odvrkla Katerina, sčervenala a hodila po sestre lyžičku.

Felipe sa chytil stola, zaklonil hlavu a pozrel sa na strop. Niekedy si prial, aby mohol ísť bývať do svojho pekného malého bytu v Lisabone a nechať ich všetkých za sebou. Lenže to nebolo možné. Keď mu zomreli otec a strýko, zodpovednosť za penzión, reštauráciu a rodinu pripadla na neho. Všetkých ich veľmi miloval, ale niekedy, ako teraz, to bolo ako život v zoo.

„Dievčatá,“ ozvala sa Maria a zvučne zatlieskala rukami. „Dost'. Felipe práve prišiel domov.“ Obe prestali hovoriť a uspokojili sa s tým, že jedna po druhej zazerali a hádzali na seba urážlivé grimasy. „Doprajte mu trochu pokoja. Ana sa s ním potrebuje porozprávať o novom dodávateľovi múky. Vyskytlo sa zopár problémov.“

Ana sa naňho placho usmiala. „Možno to nemusíme riešiť teraz,“ povedala s ospravedlňujúcim pokrčením pliec, čo bolo ironické, pretože z celej rodiny bola najmenej náročná, ale nebola dostatočne asertívna na to, aby sa vysporiadala s dodávateľmi.

„Prečo nie?“ spýtal sa už jemnejším hlasom. „Zrejme je to najlepšia príležitosť, akú budeš mať.“

Tento deň bude už len rušnejší, pomyslel si a zrazu bol vďačný za tú krátku a zábavnú prestávku dnes ráno. Po dlhšom čase to bola jeho prvá interakcia s atraktívnou ženou, a to napriek tomu, čo si jeho rodina rada myslela. Nemal čas ani chuť na nič vážne, čo mu vyhovovalo, ale kto povedal, že sa nemôže trochu zabaviť? Vedomie, že uvidí Rebeccu častejšie, ho tešilo.